

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 163372 18 Кжж
Бањалука, 24.4.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Д.И., због кривичног дјела лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби његовог браниоца изјављеној на пресуду Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 163372 18 Кжж од 13.3.2018. године, након јавне сједнице одржане дана 24.4.2018. године у присуству браниоца оптуженог С.Б., адвоката из Б.Л., донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Поводом жалбе браниоца оптуженог Д.И., а по службеној дужности, преиначава се пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 163372 18 Кжж од 13.3.2018. године и суди:

Против оптуженог Д.И.,

на основу члана 297. тачка д) Закона о кривичном поступку Републике Српске

Одбија се оптужба

Да је:

Дана 14.4.2012. године око 18,30 часова у кафе бару Л. у Б., ..., у којем је сједио заједно са својим оцем Б.И., па након што су његов отац и оштећени М.Б. имали вербални сукоб, а потом и физички, у коме је Б.И. пао на под кафане, Д.И. је оштећеном М.Б., задао један ударац у предјелу трбуха неутврђеним оштрим предметом који му се налазио у шапи замахнуте руке, усљед чега је оштећени М.Б. задобио лаку тјелесну повреду у виду убодно-резне ране трбушног зида, дужине око 2 цм,

чиме би починио кривично дјело тјелесне повреде из члана 131. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске,

Образложење

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 163372 18 Кжк од 13.3.2018. године, уважена је жалба окружног јавног тужиоца и преиначена пресуда Основног суда у Бањој Луци, број 71 0 К0163372 16 К 2 од 23.02.2017. године тако што је оптужени Д.И. оглашен кривим да је починио кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од 1 (један) мјесец, која се неће извршити ако у року од једне године од правноснажности пресуде не почини ново кривично дјело, обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени је са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог С.Б., адвокат из Б.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу није поднесен.

Бранилац оптуженог је на сједници вијећа, која је на основу члана 318. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) одржана у одсуству уредно обавијештеног оптуженог, изложио жалбу остајући код приједлога из жалбе.

Овај суд је у смислу члана 320. ЗКП РС испитао побијану пресуду и по оцјени навода изнијетих у жалби и одговору на жалбу нашао:

Оптужени је побијаном пресудом оглашен кривим да је дана 14.4.2012. године, на начин описан у изреци ове пресуде, починио кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. За ово кривично дјело прописана је новчана казна или казна затвора до три године. Послије извршења кривичног дјела донесен је Кривични законик Републике Српске (у даљем тексту: Законик), који је ступио на снагу 18.7.2017. године када је престао да важи ранији Кривични закон Републике Српске по коме је оптужени оглашен кривим.

Према одредбама о временском важењу законодавства садржаним у члану 9. став 1. и 2. Законика на учиниоца кривичног дјела примјењује се закон који је важио у вријеме извршења кривичног дјела, а ако је последије извршења кривичног дјела, а прије доношења правноснажне пресуде, једном или више пута измијењен закон, примијениће се закон који је најблажи за учиниоца. Пошто је нови закон донесен последије извршења кривичног дјела, а да пресуда није постала правноснажна то се, сходно одредбама члана 9. став 2. Законика, на оптуженог има примијенити закон који је за њега блажи.

Нови закон не прописује кривично дјело лаке тјелесне повреде али у члану 131. прописује кривично дјело тјелесне повреде са истим елементима бића кривичног дјела и истим запријећеним казнама, као и ранији закон за кривично дјело лаке тјелесне повреде. У ставу 2. овај закон прописује квалификовани облик тог дјела, као и ранији закон који је примијенила првостепена пресуда. Како у оба закона радње оптуженог, онако како су описане у изреци пресуде, представљају исто кривично дјело, само под другим називом, за које су запријећене новчане казне и казне затвора до три године то да је потребно цијенити и друге одредбе од којих зависи оцјена који је закон блажи. Кривични законик Републике Српске у члану 95. став 1. тачка 6. прописује да се кривично гоњење не може предузети када протекне три године од извршења кривичног дјела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године, а Кривични закон Републике Српске у члану 111. став 1. да се гоњење не може предузети када протекне рок од пет година. Чланом 96. став 8. Законика и чланом 112. став 6. ранијег Закона, прописано је да застарјелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двапут онолико времена колико се по закону тражи за застарјелост кривичног гоњења.

Према томе Законик прописује краћи рок застарјелости кривичног гоњења за кривично дјело тјелесне повреде од ранијег закона за кривично дјело лаке тјелесне повреде, па је зато блажи за оптуженог. Зато је његове радње било нужно правно оцијенити као кривично дјело тјелесне повреде из члана 131. став 2. Кривичног законика Републике Српске, а не као кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске. С обзиром на то да се оптуженом ставља на терет да је кривично дјело извршио 14.4.2012. године то је апсолутна застарјелост кривичног гоњења за то дјело наступила 14.4.2018. године јер је од тада протекло шест година што представља двоструко вријеме које се тражи за застарјелост кривичног гоњења.

С обзиром на изнесено ваљало је поводом жалбе браниоца оптуженог, а по службеној дужности првостепену пресуду преиначити, радње оптуженог из те пресуде правно квалификовати као кривично дјело тјелесне повреде из члана 131. став 2. у вези са ставом 1. Законика и на основу члана 328. став 1. ЗКП РС у вези са чланом 297. тачка д) ЗКП РС и чланом 95. став 1. тачка 6. и 96. став 8. Кривичног законика Републике Српске, пресудити као у изреци.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић